

REP RESEARCH INTERNATIONAL

Op het moment dat de deur openschoof, boog Bob Evers een stukje achterover, net ver genoeg om uit de baan van het licht te komen dat door het raam aan de zonkant straalde. Ervaring had hem geleerd dat bezoekers op deze manier moeilijker zijn leeftijd konden schatten en dat maakte de kans dat ze onder het mompelen van het woord 'snotneus' meteen rechtsomkeert maakten een stuk kleiner.

Vanaf zijn plek half in de schaduw keek hij naar een vrouw die bleef staan in de deuropening en snoof alsof ze op de steiger al wist dat de lucht haar niet zou bevallen. Ze zei niets toen ze naar de archiefkast keek, de metalen kapstok waaraan niets hing, het beschadigde houten bureau met de metalen rand waarop niets lag, de fauteuil die bedoeld was voor cliënten, de houten wanden die nog naar verf roken, het kleed dat iets te klein was. Maar wel nieuw, dat kleed, een week geleden gekocht in een winkel die op de fles aan het gaan was. Zeventig procent korting. Dan let je niet op een paar centimeters.

Toen ze was uitgekeken, frunnikte ze aan haar paardenstaart die was samengebonden met een blauw lint waarin iets flonkerde. Het zou een gouden speld kunnen zijn, maar waarom gebruikte je een gouden speld als je een shirt droeg dat bij de mouwen slijtage

vertoonde en een spijkerbroek met gaten op de knieën die groter waren dan de ontwerper ze had bedoeld? De speld klopte wel als je lette op haar laarzen die er uitzagen of ze die ochtend waren gekocht, haar armbanden die beschaafd rinkelden als ze bewoog en de ringen om alle vingers waarvan de grootste in haar bruine haren leek te haken als ze over de paardenstaart streek. Ze was slank en had een gezicht dat was gebruind door de zon met ogen die tussen groen en blauw in zaten, een neus die waarschijnlijk krachtiger was dan ze wilde en een mond waarvan de hoeken te laag zaten. Op een foto die was gemaakt door een fotograaf die wist wat je met een neus en mondhoeken aan moest, zou ze er uitzien als een rijke vrouw van in de veertig die zich met gemak kon voordoen als een vrouw van halfweg dertig met de uitstraling van een hippie. Daar waren er veel van in Sausalito, rijke hippies, verhoudingsgewijs meer dan in San Francisco aan de andere kant van de Golden Gate Bridge waar duizenden vrouwen rondliepen in oude kleren en met dure tassen. Haar schoudertas was blauwgrijs en straalde de eenvoud uit van een dollar of 500.

Haar ogen maakten een nieuw rondje en bleven hangen bij de wand waarin een haakje zat waaraan iets hing wat leek op een uitvergroting van een marshal-ster. Toen ze daar op was uitgekeken leek ze te merken dat er iemand achter het bureau zat of besloot ze dat ze

best iets kon zeggen nu ze toch op de drempel stond.

Ze stapte naar binnen, wachtte tot de deur was dichtgeschoven en keek met een glimp van belangstelling naar de persoon die zich nauwelijks had bewogen en die was gekleed in een T-shirt dat net niet helemaal wit was. Zijn haar was zo kort dat het geknipt leek door een kapper die het grootste deel van zijn leven bij de mariniers had gesleten.

‘Ik zoek meneer Sokalev,’ zei de vrouw. ‘So-ka-lev. Aleksi. Lex. Dit is zijn woonboot.’

Bob schoof iets naar voren en zei vriendelijk: ‘Sokalev is verdwenen, mevrouw. Ik heet Evers ...